

sa nestala vôbec neupotrebiteľnou a trať ani na chvíľu nebola odňatá svojmu určeniu. Bola preto bezzákladná zmätočná sťažnosť verejného žalobcu v smysle § 36, odst. 1 por. nov. zamietnutá.

Čís. 6186.

Ustanovení § 30 zákona na ochranu republiky bylo zrušeno § 19 zákona z 21. března 1929, čís. 31 Sb. z. a n.

Podle § 29 zákona na ochranu republiky (ve spojení s § 8, odst. 5 zákona čís. 31/1929 Sb. z. a n.) lze uložit trest peněžitý i vedle trestu smrti, uloženého podle § 1, písm. a) zákona čís. 130/1936 Sb. z. a n. pro zločin vojenské zrady podle § 6, čís. 2 zákona na ochranu republiky, nelze však v takovém případě ukládati náhradní trest na svobodě.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1938, Zm I 321/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vojenské zrady podle § 6, čís. 2, al. 1 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o výrok o trestu, napadá zmáteční stížnost, uplatňujíc důvod zmátečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř., pouze výrok o uložení peněžitého trestu podle § 29 zák. na ochr. rep. a snaží se dovodit, že uložení jeho vedle trestu smrti odporuje uvedenému zákonnému ustanovení, které připouští uložení peněžitého trestu pouze vedle trestu na svobodě. Leč zmáteční stížnost přehlíží, že zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n. (na ochranu republiky) ve svém původním znění neohrožoval žádný z trestných činů v něm uvedených trestem smrti, takže z toho, že v § 29 mluví o uložení peněžitého trestu pouze vedle trestu na svobodě, nelze dovozovati nepřípustnost takového uložení i pro stav, který nastal po vydání zákona ze dne 13. května 1936, čís. 130 Sb. z. a n., jímž v § 1, písm. a) byl zaveden na zločin vojenské zrady podle § 6, čís. 2 zák. na ochr. rep. za určitých okolností trest smrti. Zákon ze dne 21. března 1929, čís. 31 Sb. z. a n., jímž bylo jednotně upraveno ukládání náhradního trestu na svobodě za tresty peněžitý, stanoví v § 8, odst. 5, že se, byl-li vedle peněžitého trestu uložen trest smrti (nebo doživotní neb aspoň patnáctiletý trest na svobodě), náhradní trest neuloží. Vzhledem k ustanovení § 19 tohoto zákona bylo jím zrušeno také ustanovení § 30 zák. na ochr. rep., upravující ukládání náhradního trestu za trest peněžitý podle § 29 zák. na ochr. rep., jakožto odporující § 8 tohoto zákona, takže s hlediska § 29 zák. na ochr. rep., který nutno v tomto směru vykládati ve spojení s § 8, odst. 5

zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n., není překážky, aby trest peněžitý nebyl ukládán také vedle trestu smrti, ovšem beze stanovení náhradního trestu na svobodě.

Čís. 6187.

Ani u přestupku zanedbání povinné péče podle § 4 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n. nestačí k provedení důkazu omluvitelného omylu poukaz na neznámého, soudu nejmenovaného informátora.

Podle § 8, odst. 3 zákona o ochraně cti lze porovnávatí jen význam oněch statí článku, které se týkají téže napadené osoby.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1938, Zm I 187/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče podle § 4 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Důvod zmátečnosti podle § 281, čís. 4 tr. ř. uplatňuje stěžovatel mezi jiným také pro zamítnutí návrhu na výslech svědka N., jehož výslech navrhl za účelem provedení důkazu omluvitelného omylu. Podle rozhodného znění protokolu o hlavním přelíčení byl svědek navržen o tom, »že redakce P. I. obdržela k obsahu inkriminovaného článku, zejména pak o inkriminovaných okolnostech, zprávu zcela věrohodnou, kterou důvodně mohla za takovou pokládati a také pokládala«. Podle návrhu měl prý tento svědek sdělití, »jakým způsobem se redakci zprávy v inkriminovaném článku dostalo a měl uvéstí bližší okolnosti, vzhledem ku kterým pisatel článku mohl zprávu tuto pokládati za pravdivou a v zájmu veřejnosti ji uveřejnití«.

Ve své druhé části nevyhovoval návrh formálnímu požadavku § 222 tr. ř., neboť svědek nebyl veden o určitých a konkrétně udaných skutečnostech a bodech a návrh sloužil naopak teprve ke sbírání průvodního materiálu.

Ve své prvé části byl návrh nerozhodný, neboť jednak nebyl navrhovaný svědek veden o tom, od koho pocházela příslušná informace, a poukaz na neznámého, soudu nejmenovaného informátora by u pisatele článku nebo u redaktora, který článek uveřejnil vědomě, nestačil k provedení důkazu omluvitelného omylu (rozh. č. 5171 Sb. n. s.), jednak zmáteční stížnost přehlíží, že v případech zanedbání povinné péče podle § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n., tedy i v souzeném případě, je důkaz omluvitelného omylu považovati za provedený tehda, dokáže-li obžalovaný redaktor objektivně takové